har skaffet sig det nødvendige ved at varte op, vadske eller sy for de bedre stillede Kammerater eller lgn. Sagnet gaar om een ung Pige, der kæmpede sig frem til Eksamen, men kun kunde skaffe sine Indskrivningspenge til denne ved at skille sig af med sit fagre Haar. „Kolligiepigerne" er meget populære i de forenede Stater. Man var stolt over, at Præsident Clevelands Hustru hørte til dem, lige som hun paa sin Side aldrig, mens hun førte Sceptret i det hvide Hus, glemte at vise sin Sympati for sine gamle Kammerater.

Til Slutning vil vi meddele et Brudstykke af et Privatbrev fra en af disse unge Videnskabsdyrkere, der velvillig er bleven os overladt. Brevskriverinden er nu Lærer i Literatur paa Wellesley College.

Chicago, den 29. Maj 1900.

. . . . . Jeg maa give dig lidt Besked om mig selv. saa du kan forstaa, hvor vanskeligt det har været for mig at faa Tid til Brevskrivning. I Efteraaret forsøgte jeg at gøre mit yderste i Retning af Dygtighed. Jeg havde jo mine Forelæsninger at passe og desuden maatte jeg rette Studenternes Stile for Literaturprofessoren. Og for at være ganske uafhængig vilde jeg tjene mit Ophold og fandt da ogsaa en Plads, hvor jeg skulde læse med et Par Børn og gøre nogen Husgerning. Du kan forstaa, at det ikke var helt let! Familien passede oven i Købet ikke sine Spisetider videre godt, hvad der gjorde det saa meget vanskeligere for mig. De var gode imod mig, men jeg kunde i Længden ikke udholde at arbejde hele Dagen for om Aftenen at falde i Søvn med Klæderne paa og saa først begynde at studere ved Midnatstid. Saadan maatte jeg gøre, naar jeg vilde have noget bestilt. Det gik i to Maaneder, saa lejede jeg mig et Værelse i Nærheden af Universitetet i den Tanke, at det var bedre at være ødsel end at begaa Selvmord. Det tog mig to Maaneder til at komme mig efter det Eksperiment. Heldigvis holdt jeg op, før jeg var bleven ødelagt; nu har jeg det godt, kun at jeg ikke kan arbejde saa stærkt som sidste Foraar, og at jeg ikke er ivrig nok til at hænge i ud over et vist Punkt, hvad jeg tidligere var, og hvad jeg gjorde i Efteraaret . . .

Dersom jeg rigtig kunde beskrive dig Fru N. N.s Hus, vilde du forstaa, at det virkelig var et interessant Eksperiment, i visse Retninger helt værdifuldt. Jeg fik et Indblik i Livet hos en Klasse Mennesker, som jeg aldrig har kendt meget til. Herren i Huset var Akademiker, men noget aandelig stivnet, synes jeg. Hans Hustru var en halvdannet, temmelig ubehersket og ufin, lunefuld, men virkelig godhjertet Kvinde. Der var fire Børn hjemme, og de gav mig jo god Lejlighed til at gøre lagttagelser, især da jeg læste med to af dem og havde noget at gøre med dem alle. Jeg er glad over, at jeg lærte de Folk at kende. Jeg lærte at forstaa de smukke Karaktertræk, som kan findes under et utiltalende Ydre, og jeg maatte føle med dem og tage Del i deres Glæder og Sorger.

Men alt det er nu forbigangent, og jeg ser mig nu om efter en anden Maade at overanstrænge mig paa næste Aar (Hurra, det sidste!) . . .

Adresse
til
Regering og Rigsdag.

De hyppige Voldtægtshandlinger, som i den senere Tid er forefaldne her i Landet, og af hvilke Ørstedsmordet kun er et enkelt, om end et særlig oprørende Tilfælde, fylder Landets Kvinder med Angst, saa de neppe tør færdes paa Vejene, og bringer derved os Undertegnede til for den høje Regering og Rigsdag at frembære Ønsket om, at der træffes alvorlige Foranstaltninger til Sikring af Kvindens Liv og Ære paa alfar Vej. Vort Ønske er

1) en Styrkelse og Forøgelse af Politiet Landet over, som i højere Grad end nu kan sikre Forbrydelsernes Opdagelse og Forbrydernes Paagribelse, samt
2) formaalstjenlige Forandringer i Lovgivningen, der gennem Straf eller Indespærring vil medføre betryggende Sikkerhedsforanstaltninger over for de enkelte Forbrydere, som nu ofte synes os at slippe med en forholdsvis altfor ringe Straf.

Line Agerskov, Lærerkone. — Grevinde Ahlefeldt-Laurvig, f. Rosenørn-Lehn. — Frk. S. Alberti, Form. for Kvindelig Læseforening. — Karen Andersen, Gaardmandskone. — Frk. Valborg Andersen, Redaktrice af „Damernes Blad". — Eru Maren Andreasen, Nørre Nissum Højskole. — Fru Marie Bache, f. Hornemann. — Fru Agnete Bardenfleth, f. Brandt. — Stiftsdame, Frk. Regitze Barner, Form. for Foreningen til Værn for enligt stillede Kvinder. — Frk. R. Barner, Forst. for Børnehjemmet Bethania m. m. — Nina Bech, Enkefrue. — Fru Rigmor Bendix. — Frk. Anna Boje, Forst. for Ungdomsforen. af 1898. — Fru Augusta Bojsen, Rødkilde. — Frk. Sophie Breum, Forfatterinde. — Birgitte Bruhn. — Frk. Anne Bruun. Form. for D. Kv. S.s Københavnskreds. — Fru Fanny Busch, Frue Præstegaard, Odense. — Ane Christiansen, Gaardmandskone. — Fru Ebba Alfr. Christensen. — Frk. Marie Christensen, Form. for Tjenestepigeforeningen. — Kirsten M. Christensen, Gaardmandskone. — Fru Sophie Bonnesen-Dam, Brøderup Højskole. — Fru Andrea Davidsen, Haslev Højskole. — Frk. Thora Esche, Forst. for Magdalenehjemmet. — Frk. Kirstine Frederikscn. — Fru Emma Gad. Form. for Dansk Kunstflidsforen. — Fru Emili Gøtzsche. Voldum Præstegaard. — Kammerherreinde Emely Hage, f. Brockdorff. — Frk. Marie Hasselbalck, Nørre Sundby. — Ane Hansen, Husmandskone. — Anna Hansen, Form. for Jordemoderforeningen i Kbhvn. af 1893. — Pastorinde Emilie Hansen. Svanninge. — Frk. Ida Falbe-Hansen. mag. art. — Etatsraadinde Louise Hansen, Form. for „Hegnet". — Fru Margrethe Konstantin-Hansen, f. Schrøder. — Wilhelmine Hansen, Husmandskone. — Fru Ville Heise, f. Hage. — Etatsraadinde Heymann. — Frk. Anna Hjort, Forst. for Husmødreforen. for kv. Lærlinge. — Karoline Horsbøl, f. Søe. — Louise Høgsbro, f. Raunsøe. — Fru Astrid Hostrup, Rye Højskole. — Fru Anna Jensen, Odder. — Ane Marie Jensen, Alslev, Karise. — Karen Dahl-Jensen, Bjerregaard. — Fru J. de Jonquières, Stiftamtmandinde. — Regitze Jungersen, Pastorinde. — Ane Kristine Kjergaard, Husmandsskone. — Komtesse Henriette Knuth, Leder af K. F. U. K. i Kbhvn. — Fru Koefoed, f. Høegh-Guldberg. — Frk. Johanne Krebs. Maler, Inspektrice ved Kunstskolen for Kvinder. — Line Lambæk. — Frk. Theodora Lang, Seminarieforstander. — Fru Johanne Langballe, f. Dalgas. — Ane Larsen, Gaardmandskone. — Fru Anna Larsen, Form. f. Korsetsyerskernes Fagforening. — Frk. Magdalene Lauridsen. Form. for D. Kv. S.s Sorøkreds. — Andrea Lauritsen, Husmandskone. — Fru Anna Laursen, Form. f. D. Kv. S.s Aarhuskreds. — Frk. Kirstine Laursen, Form. f. D. Kv. S.s Horsenskreds. — Fru Nanna Liebmann, Form. i Best. af „Kvindernes Bygning". — Professorinde Axelline Lund, Form. for „Cirklen". — Fru M. Marstrand, f. Neergaard. — Ulrikke Mathiesen, Vognstyrerhustru. — Kammerherreinde Meldahl. — Fru Johanne Meyer. — Fru Thalia Moe, Skanderup Præstegaard. — Karen Mortensen, Render Væde. — Agnes Slott-Møller, Malerinde — Ane Nielsen, Karlshøj, Rødvig. — Anne Nielsen, Gaardejerhustru, Nyrup. — Frk. Kristine Nielsen. Form. f. Kv. Fæstekontor, Odense. — Fru Bispinde Magda Nielsen, f. Groth. — B. S. Nøhr, Gaardmandskone. — Fru Elisabeth Nørregaard, Testrup Højskole. — Fru Eugen Petersen. — Johanne Pedersen, Nordgaard, Storeheddinge. — Fru Ellen Plum, Professorinde. — Kristiane Rasmussen. Gaardmandskone. — Frk. Anna Redder, Form. f. D. Kv. S.s Svendborgkreds. — Fru Margrethe Rørdam, Faxe Ladeplads. — Frk Charlotte Sannom, Nøddebo. — Fru Johanne Schjørring, Forfatterinde. — Fru Bispinde Schousboe. — Fru Charlotte Schrøder, Askov Højskole. — Frk. I. M. Sick, Forfatterinde. — Karen Skafsgaard, Husmandskone. — Frk. Henriette Skram, Overbestyrerinde ved „N. Zahles Skole." — Fru Rigmor Smidt, Form. f. D. Kv. S.s Rønnekreds. — Lehnsbaronesse Stampe Charisius. — Fru Stampe-Feddersen, Form. f. D. Kv. S.s Ringkøbingkreds. — Stiftsamtmandinde Stemann, f. Meldahl. — Frk. Anna Sørensen, Marthahjemmet. — Fru Thorberg, Landshøvdinginde. — Fru Anna Thyssen, Ølgod Præstegaand. — Frk. Franciska Trier, Form. f. Kv. Fremskridts Forening. — Frk. Annette Vedel, Inspektør ved Arbejds og Fabrikstilsynet. — Fru Anna Villemoes, Teglgaarden, Lemvig. — Fru L. Vorbech, Form. f. Københavns Kommunelærerindeforening. — Frk. N. Zahle.

Beskyttelse af Kvinderne.

Vi optager i sin Helhed følgende Artikel af „Kvindernes Blad", som har taget denne Sag op med saa megen Kraft.

Hosstaaende Adresse fremkommer som Udtryk for den levende Angst og Utryghedsfølelse, der hersker blandt Kvinderne Landet over, fremkaldt af de i den senere Tid hyppigere og og hyppigere forekommende Voldtægtshandlinger.

For at skaffe paalidelig Oplysning om Antallet af disse har vi sendt Forespørgsel til alle Landets Retsbetjente, Birkedommere, Herredsfogder og Byfogder.

For den store Imødekommenhed, med hvilken denne er bleven besvaret, bringer vi herved vor bedste Tak. Paa de omtr. 130 Breve er der allerede indløbet 115 Svar. Af disse fremgaar det, at der i Halvaaret 1. September 1902 til Slutningen af Februar 1903 er forefaldet 23 af den Art Forbrydelser, hvoraf dog de fleste indtkrænkede sig til Forsøg. I Fald nu den samlede Besvarelse vil komme til at lyde paa 36 Forbrydelser, da vil dette sige lige saa meget som seks Forbrydelser om Maaneden. Naar hertil kommer det maaske lige saa store Antal, som aldrig bliver anmeldt, saa kan det med Rette siges, at Tilstanden ude paa Landet er alt andet end betryggende. Alle de nævnte Forbrydelser er nemlig forefaldne paa Landet. dels overfor voksne Kvinder, dels overfor Smaapiger, hovedsagelig af Bondestanden.

Af Besvarelserne synes endvidere at fremgaa: dels, at et stort Antal af disse Forbrydere ikke bliver opdagede og paagrebne — mellem en Fjerdedel og en Femtedel af dem er ikke opdagede —, dels. at Underdomstolene paa enkelte Undtagelser nær behandler disse Forbrydelser særdeles lempeligt og kun saare sjældent anvender de strenge Straffe, som den bestaaende Straffelov hjemler Adgang til. Den sætter jo i Virkeligheden en meget betydelig Straf for denne Art Forbrydelse, der kan rummer Rædsler som knn tilfulde fattes af Kvinder, og som bevirker, at den bør ligestilles med Mordforsøg og Mord.

En anset københavnsk Kriminalist udtaler sig i det væsentlige saaledes om den foreliggende Sag:

Det er vel muligt, at dette Onde, som i den sidstt Tid har antaget saa store Dimensioner, ikke fytdestgørende lader sig bekæmpe hverken ved Politi eller Lovgivning. Disse Forbrydelser bunder rtmeligvis for en stor Del i en aandelig Raahed og Uvidenhed i Befolkningens brede Lag, som kun altfor langsomt lader sig hæve ved den stigende Oplysning og den Adgang til bedre Opdragelse og Udvikling, som man søger at drage større og større Dele af Ungdommen ind under, og den højere sædelige Bevidsthed, som man for Landets Vedkommende søger at vække særlig gennem Højskoler.

Den dybe Forskel, der paa det kønslige Omraade faktisk er mellem den mandlige og kvindelige Natur, bevirker, at mange Mænd, særlig blandt Bondebefolkningen, til Dels staar uforstaaende overfor den kvindelige Sædelighedsfølelse og Blufærdighed, som de næppe tager helt alvorligt, men snarere er tilbøjelige til at opfatte som „Skaberi", hvorfor de heller ikke tillægger Krænkelse deraf den store og indgribende Betydning, som den i Virkeligheden har for Kvindens hele Liv.

Ikke blot den almindelige Opfattelse, men ogsaa Lovgivningen er desværre præget af denne Misforstaaelse. For Straffeloven af 1866 krævedes der for, at en Handling skulde anses for Voldtægt, Bevis for Kvindens absolute Overvældelse gennem Mandens fysiske Styrke. Trusler var straffri, naar det ikke netop var Trusler paa Livet. Og den nugældende Straffelovs Opfattelse er ikke meget videre gaaende. I Modsætning hertil gøres i vore Dage gældende, at ethvert fremtvungent Samleje betragtes som Voldtægt, og at man ikke paa Forhaand kan udelukke nogen Art af Trusler.

Men der er langt igen, før den mere humane Opfattelse trænger igennem og den populære Opfattelse vil paa dette Punkt let komme til ubevidst at paavirke de Dommere og Embedsmænd, der lever deres Liv iblandt den saaledes, at de ikke opfatter Forbrydelsen i dens hele Alvor og Uhygge, og derfor meget ofte anvender de lempeligste og mildeste Lovbestemmelser selv i Tilfælde, hvor der er fuldt bevidst Grund til at anvende de strengere. Og denne Lempelighed fra Domstolenes Side virker saa igen tilbage paa Befolkningens Opfattelse.

Den betydelige Skærpelse, som Højesteret jævnlig anvender overfor de for den indankede Dvmme, visar bedst, hvor overordentlig lempeligt Underretterne i Almindelighed tager derpaa. Alene i Højesteretsaaret 1901—02 blev af 6 Voldtægtssager fra Underretter udenfor København de 4 skærpede meget betydeligt, en fra 2 Aars Strafarb. ttl 5 Aar, en fra 2 Aar til 4 Aar, en fra 8 Maaneder til 4 Aar en fra 2 Aar til 5 Aar; i Højsleretsaaret 1899—1900 endog en fra 6×5 Dages Fængsel paa Vand og Brød til 5 Aars Strafarbejde. Og i de sidste 5 Aar er i det hele 72 pCt. af Underrettens Voldtægtsdomme blevne skærpede tildels meget betydeligt, af Højesteret. Og det maa ikke glemmes, at mange af Dommene slet ikke naar til Højesteret, særlig af de mildeste, idet Voldsmændene ikke ønsker at appellere dem, medens Amterne lader dem passere.

Med en saa laks Bedømmelse fra Underøvrighedernes Side kan man vel ikke undre sig over, at den menige Mand let kommer til at betragte den hele Forbrydelse som forholdsvis mindre graverende. Og af den lakse Moral spirer Forbrydelserne frem som Svampe.

Det er da paa Tide, at Kvinderne taler. Vel kan de tkke med eet Slag forandre Aarhundreders Tankegang. Men deres Tavshed, deres Bøjen-Hovedet, deres Sky for at anmelde, hvor de har været Genstand for Overfald, deres Angst for Skandale, hvorved Forbryderen uhindret eller dog kun hindret paa utilstrækkelig Maade faar Lov til at færdes videre i Samfundet, har utvivlsomt mægtigt bidraget til at vildlede Opfattelsen paa dette Punkt.

Her har Kvindernes Adresse sin første Mission; at tale, saa selv de Døde hører, at denne Opfattelse, denne Moral vil de ikke mere finde sig i.

Hvad der fordres er en Forøgelse af Politistyrken og en mere energisk Anvendelse af de allerede bestaaende Lovbestemmelser.

Sikkert er det, at det nuværende Landpoliti er utilstrækkeligt. De Par Politibetjente, som hver Landjurisdiktion tæller, er ikke i Stand til at betrygge Retstilstanden. Men om Hjælpen skal søges i en Forøgelse af det kommunale Politi eller i et statsorganiseret Opdagelsespoliti, bliver det Lovgivningsmagtens Sag at afgøre. (Et Statspoliti efter den ved Retsreformen foreslaaede Ordning vil neppe blive hverken tilstrækkeligt effektivt eller talrigt nok). Som en tredie og maaske mest praktisk Udvej, kunde det foreslaas, at der oprettedes et særligt Opdagelseskorps af dygtige Betjente. Et saadant Korps maatte fordeles i forskellige Byer Landet over og maatte straks kunne sendes til det Sted, hvor Forbrydelsen var begaaet. At tænke paa direkte at ville værge den enkelte Kvinde, er en Umulighed. Men indirekte kan der ydes hende en betydelig Hjælp ved at gjøre det mest mulige for Forbrydernes Paagribelse.

Med Hensyn til Lovgivningen, da maa vi bort fra de Lovbestemmelser, som begrænse Voldtægtsforbrydelserne til nogle faa af de mest graverende Tilfælde. Vi maa bort fra, at Forsøget straffes med langt ringere Straf end den fuldbyrdede Forbrydelse. Vi maa bort fra, at den unge 17-aarige Forbryder slipper med en ubetydelig Straf i Stedet for at anbringes paa Opdragelsesanstalter, hvor hans Aand kan udvikles, hans Driftsliv tøjles, og vi maa bort fra, at berusede og sløvede Personer, hvis Lidenskaber er farligere end normale Menneskers, fordi Fornuftens Stemme ikke taler, skaanes og behandles lemfældigt med ringe Straffe for at gaa ud efter faa Maaneders Forløb farligere end nogen Sinde, i Stedet for at anbringes i Kriminalasyler eller paa Aandssvageanstalter, hvor de ikke længere true Samfundet. Vi maa endelig bort fra, at disse Sager af saa stor Betydning for Samfundet i Almindelighed og for Kvinderne i Særdeleshed, behandles af de almindelige Underretsdommere, lemfældigt og uensartet efter den tilfældige Dommers tilfældige Tilbøjelighed; som foreslaaet i Udkastet til Retsreformen, bør de straks henlægges til de centrale Domstole, hvor de vil finde en mere ensartet og en mere energisk Behandling.

Da kan det maaske ogsaa haabes, at den almindelige Opinion efterhaanden vil faa Øjnene op for disse Forbrydelsers fulde Uhygge. Thi gennem Lovgivning kan Opinion skabes, og med Lov skal man Land bygge.

Svar til „Et Medlem".

I Nr. 3 af „Kvinden og Samfundet" faar vi at vide af „et Medlem", hvad man fordrer af Fællesstyrelsen for Dansk Kvindesamfund: Nærmere beset kan D. K. S.s Formaal deles i 5 Afdelinger. der hver for sig vilde være tilstrækkelige til at beskæftige sin Forening. Dette fordres nu altsammen af den ene Forening, der skal være; „kraftig og energisk og personlig vise sig snart i den ene Kreds og snart i den anden for at anspore Arbejdet og incitere til Optagelse af ny praktiske og tidssvarende Opgaver."

— Ja det er sandt altsammen; saadan skulde der arbejdes, men hvor